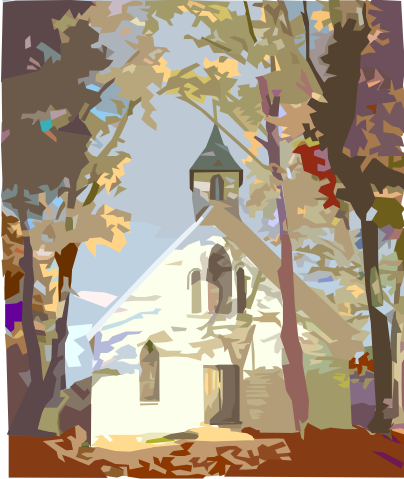

Alfred Hitchcock

Vnthuquan.net, 2009.

Quả tim người chết

Bác sĩ Mac Lane đặt tay lên điện thoại. Tôi nheo mắt :

- Ông định làm trò đại dột gì thế?
 - Gọi cảnh sát. Tôi không muốn bị tống tiền!
 - Ông cuồng trí hay sao thế, bác sĩ. Một trong những chuyên gia về tim giỏi nhất nước như ông lại hủy hoại sự nghiệp vì món tiền còn con năm nghìn đô-la. Thật đại quá!
 - Tôi chẳng ngu đến nỗi tin rằng đưa tiền cho ông là xong đâu. Ông còn trở lại hạch sách nữa đấy.
 - Ừ nhỉ, đúng thật. Thế mà mình không nghĩ ra - tôi đáp - Tôi đâu phải hạng tham lam. Năm nghìn đô-la với tôi là quá đủ.
- Ông ta nhìn tôi lúc lâu:

- Làm thế nào mà ông lại biết được về tôi?

Tôi mỉm cười :

- Trong ngành chúng tôi, ai cũng là chuyên viên cả, bác sĩ ạ. Ông đã nghe hàng nghìn quả tim đập rồi và chắc chắn chúng cũng nói với ông nhiều điều. Tôi cũng thế, cũng lắng nghe, nghiên cứu và ghi nhớ. Một luật sư tốt phải biết lắng nghe, nghiên cứu và ghi nhớ. Để giữ thể diện, tôi cũng có văn phòng trong thành phố.

Tôi tự cho phép mình mơ mộng đôi chút, nhưng chỉ đôi chút thôi và lại hỏi:

- Ông đã ngồi tù ba năm, đúng không? ở Larency thì phải?

Ông ta đỏ mặt:

- Chuyện xảy ra hơn ba mươi năm rồi. Tôi vô tội!

- Ai biết được! - Tôi đánh lừa! - Thôi, trở lại chuyện cũ nào. Điều quan trọng là ông đã nằm khám. Tôi nghĩ rằng khách của ông chẳng thích chuyện ấy đâu.

Ông ta nhìn tôi và chột hổn thức:

- Ông nói phải. Sự vô tội và những gì còn lại, ích lợi gì đâu cơ chứ ... Tôi là người sưu tập tiếng tim đập. Như ông đã nói, tôi đã nghe hàng nghìn lần ... Cả tiếng tim tôi nữa. Bây giờ, ai nghĩ gì, mặc kệ. Tôi chỉ còn hai tháng để mà sống.

Và ông lại nhắc ông nghe ra khỏi giá đỡ:

- Tôi muốn cứu những nạn nhân bất hạnh khác của ông.

Mạch máu thái dương của tôi đập mạnh. Lão già ngu dại này sắp làm hư bột hư đường hết. Bao nhiêu năm trời miệt mài. Tay tôi lần chiếc gạt tàn lớn... Khi tôi đánh Mac Lane, ông ta vừa quay được một con số. Ông nghe rơi xuống. Tôi đập nữa, đến khi ông ta đổ vật ra đất.

Lúc hiểu ra mình vừa làm gì, cơn giận tan biến đâu mất, chỉ còn nỗi

sợ cứng người. Ngồi sụp xuống cạnh vị bác sĩ, tôi sờ tay lên ngực ông ta: không một tiếng đập. Mac Lane đã chết. Ông nghe lơ lửng đầu dây. Tôi gác nó vào giá đỡ và bước ra cửa, nhưng chợt dừng lại. Cầm Collins, tay thư ký riêng của bác sĩ Mac Lane. Ban nãy, khi tôi bấm chuông cửa, Collins đã đi ra. Anh ta vừa hết việc.

Tôi lục khăn tay và lau trán. Không thể chạy trốn ngay được. Phải cân nhắc. Tôi bước qua phòng khách ngổn ngang. Một cánh cửa mở vào phòng làm việc. Đây là căn phòng có kích thước trung bình. Chiếc bàn giấy lớn. Hai dãy kệ đựng hồ sơ đóng liền tường. Chiếc máy hát có nắp đậy ... Tôi liếc bức tường và chợt nảy ra một ý. Thực hiện thì khó thật, nhưng chẳng còn lối thoát nào nữa. Tôi gọi điện cho Walt Matson và cho ông ta địa chỉ bác sĩ Mac Lane :

- Ông phải đến gặp tôi ngay. Đừng có xin lỗi gì hết...
- Tôi không thể gặp ông ngay được. Chiều nay, có phiên họp ...

Tôi cầu mạnh ông nghe:

- Tôi không xin xỏ, Walt, tôi ra lệnh đấy!
- Nhưng phiên họp này quan trọng lắm và ...
- Này, - tôi cất giọng lạnh lùng - nếu thế thì cả lô người sẽ vô cùng sung sướng khi biết Walt Matson, Chủ tịch Hội đồng Thị chính đã ăn tiền hoa hồng mỗi lần thành phố tìm được thị trường đấy.

Im lặng thật lâu. Và tiếng Matson:

- Tôi sẽ đến.

Tôi gác máy và gọi luôn cho Mona Saunders. Cô ta cũng không muốn gặp tôi ngay, nhưng tôi đã làm cô ta phải đổi ý. Hai mươi phút chờ đợi lê thê. Tôi liếc đồng hồ không ngớt. Cuối cùng, tám giờ rưỡi, tiếng chuông cửa vang lên.

Chưa mở cửa, tôi đã biết ngay là Mona Saunders. ánh mắt cô ta đầy

về thù hận, giận dữ:

- Ông quấy rầy tôi vì cái gì thế? Tôi báo trước, đừng hòng xoay ở chồng tôi một xu nào!

Ngay lúc khép cửa, tôi đã thấy xe của Walt Matson đậu ngay trước xe Mona. Chẳng buồn trả lời cô ta, tôi hé cửa đợi. Walt là người phịch, mặt đỏ ửng :

- Khổ quá! Sao lại phải đến ngay thế? Tôi đã bảo đừng có dồn tôi đến chân tường, và ...

- Vào đi - tôi cắt ngang.

Vừa vào đến phòng khách, họ đã sửng người vì thấy xác bác sĩ Mac Lane. Trong khi Walt tái mặt, Mona chẳng hề sửng sốt. Đây không phải lần đầu cô ta trông thấy người chết. Mona nhìn thẳng vào mắt tôi:

- Thế là sao?

- Hai người sẽ làm chứng cho tôi: Trong lúc xảy ra vụ án, tôi không có mặt ở đây.

Walt mở to đôi mắt kinh hoàng:

- Tôi không thể làm gì cho cậu được đâu. Rất tiếc... làm sao bao che tội giết người được...

- Ông còn đường nào lựa chọn nữa không? Nghĩ kỹ đi, ông hưởng thụ quen rồi.

- ...

- Tôi nghĩ, ông chẳng muốn nằm tù đâu, nếu tôi có bề gì, tôi sẽ kéo theo cả hai vị đấy.

Mona nhìn xác chết lúc lâu. Gần ba mươi tuổi, cô vẫn còn đẹp. Điều ấy làm tôi tin cô ta rất có quyền lực với chồng - ông già Wayne. Mona hỏi:

- Làm gì đây?

Tôi bước về cuối phòng khách và mở cửa phòng làm việc của vị bác sĩ:

- Lúc bác sĩ bị giết, cả ba chúng ta đang ở trong này.

Mona gượng cười:

- Sao lại trong ấy? Tôi biết cảnh sát sẽ thắc mắc đấy.

Tôi sờ lên cổ để tin rằng đầu mình vẫn còn trên ấy. Tôi không thích nghe ai nhắc đến hai chữ "cảnh sát" trước mặt mình. Tôi đáp:

- Báo đã đưa tin: Mac Lane đang vận động chiến dịch xây dựng một bệnh viện ở phía Nam thành phố. Nhưng ông ta không đủ tiền... Kết luận: Mona và tôi đến trấn an ông ta. Mona sẽ góp phần vào việc xây dựng ấy.

Nụ cười của Mona trở nên cay đắng và ghen ngào:

- Thật là oái oăm. Để gì Wayne chịu bỏ tiền ra, dù đây là việc từ thiện.

- Tôi cóc cần biết lão ta có xù tiền ra hay không. Quan trọng là ở chỗ cô đã thuyết phục được lão cời hầu bao bởi vì đấy là con người hào hiệp, sẵn sàng giúp người khác bằng tiền của mình.

Tôi lần lượt nhìn họ và tiếp:

- Tôi là luật sư, chính vì vậy mà các vị yêu cầu tôi mọi chi tiết. Tôi đã gặp bác sĩ Mac Lane và cho một cuộc hẹn, vì các vị muốn gặp riêng ông ta. Còn ông, Walt ạ, tôi đã yêu cầu ông đến đây, vì ông là một nhân viên nhà nước. Tôi đã gợi ý với bác sĩ rằng: Nên hỏi ý kiến ông về chỗ xây bệnh viện...

Tôi lục lại trong óc, xem còn gì nói với họ nữa không. Chợt nhớ đến Collins, tay thư ký của bác sĩ, tôi nghĩ ra: anh ta luôn ghi những cuộc hẹn vào sổ tay, tôi nói ngay:

- Không ai trong hai vị có hẹn trước. Tôi đã gọi điện cho hai người sau khi nói chuyện với bác sĩ.

Walt ưng thuận, nhưng đôi má phị vẫn run bần bật. Mắt Mona lấp lánh. Cô ta lên tiếng trước, giọng hài lòng:

- Tôi nghĩ rằng chúng ta đóng kịch khéo đấy. Bây giờ đến lượt ông luôn lụy mua vui cho bọn này.

Tôi mỉm cười:

- Tôi chẳng luôn lụy bao giờ, Mona ạ! Sao cô lại nghĩ thế nhỉ? Lúc nào tôi cũng có thể báo cảnh sát. Họ sẽ đào thấy xác ông chồng trước nghèo kiết xác và từ chối ly dị khi cô gặp Wayne...

Có lẽ cô ta đã nhớ, vì đã gật đầu:

- Chúng tôi sẽ nghe lời ông.

- Thế chứ! Bây giờ nghe đây. Cả ba chúng ta đang bước vào phòng làm việc thì chuông cửa reo. Bác sĩ xin lỗi, vì tay thư ký đã về, ông ta phải đích thân ra mở cửa. Ông ta mời chúng ta vào đợi trong phòng làm việc. Cả ba bước vào và khép cửa lại...

Tôi thờ dờn dật, câu chuyện không đến nỗi nào...

- Đương nhiên, chúng ta không biết ai đã nhấn chuông - Tôi tiếp - Và cũng chẳng thấy gì. Chúng ta nói chuyện với nhau khoảng hai mươi lăm phút và bắt đầu thắc mắc: Bác sĩ làm gì lâu thế? Chính ông, Walt ạ, ông đã mở cửa vào phòng khách ... Và cả ba đều thấy xác chết. Trong chúng ta, không ai ở một mình cạnh bác sĩ bao giờ. Đấy. Nhớ kỹ vào và đừng chua thêm một lời nào nữa. Càng kín tiếng, càng ít hớ.

Khuôn mặt chảy xệ của Walt đăm mò hỏi:

- Thế ông không nghĩ rằng chúng ta phải nghe thấy tiếng động sao? Tiếng xác chết ngã xuống chẳng hạn?

Tôi suy nghĩ như chớp :

- Không. Chúng ta đang trong làm việc mà cửa lại đóng. Căn phòng hầu như cách âm tuyệt đối. Nếu chúng ta nghe được bất cứ tiếng gì, cảnh sát sẽ thắc mắc: Tại sao chúng ta không ra ngay và cố nhận mặt kẻ giết người?

Họ đã hết câu hỏi. Cũng chẳng còn gì gợi ý. Tôi nhấc ống nghe và xin tổng đài được nói chuyện với cảnh sát.

- Tối khẩn đấy! - Tôi lấy giọng thẳng thốt.

* *

*

Trung sĩ Harrison nhìn tử thi được đem đến trong chiếc giỏ mây:

- Lạ nhỉ. Chẳng ai trong số các vị nghe thấy tiếng động nào... Lẽ ra phải nghe tiếng kêu, hay tiếng xác chết đổ vật xuống chứ?

Mona lắc đầu:

- Không, chúng tôi có nghe thấy gì đâu.

Harrison quay lại Collins - thư ký của bác sĩ:

- Ông chắc rằng bác sĩ đây không có kẻ thù chứ?

Collins là một người nhỏ thó, rụt rè. Sau khi được tin, cảnh sát đã đến nhà anh ta ngay. Collins lắc đầu:

- Ai đã quen biết bác sĩ Mac Lane đều yêu mến ông ấy.

Harrison gật gù:

- Phải gan cóc lấm mới dám giết người trong khi ở phòng bên, còn những ba người nữa.

Tôi cố giữ giọng bình thản:

- Nếu chúng tôi không nghe thấy gì, tức là kẻ giết người cũng chẳng biết có chúng tôi ở bên. Chắc hẳn cho rằng bác sĩ ở nhà một mình.

Đôi mắt xanh của Harrison thoáng vẻ mơ hồ, ông ta bước đến phòng

làm việc và mở cửa:

- Các vị thử vào xem... (Ông ta quay sang một cảnh sát viên mặc đồng phục) - Khi cửa đã đóng, cậu hãy thử quăng vài quyển sách nhé...

Chúng tôi vào, Harrison khép cửa lại. Lát sau, một tiếng động lớn vang lên từ phòng khách.

- Căn phòng này không hoàn toàn cách âm như ông nghĩ đâu - Viên trung sĩ nhìn tôi.

Tôi gượng cười:

- Trung sĩ ạ, ông quên rồi. Chúng tôi đang nói chuyện mà. Bởi thế, có nghe ra gì đâu.

Tiếng động đinh tai lại vang lên. Lần này càng nghe rõ mồn một. Tôi nói:

- Trung sĩ, ông giả sử rằng : Bác sĩ đã kêu lên và ngã xuống nền nhà. Nhưng biết đâu mọi việc xảy ra hoàn toàn khác.

Tôi chợt nghĩ: Câu nói này có thể làm ông ta nghi ngờ thêm. Walt chợt mất bình tĩnh và lắp bắp:

- Máy... máy hát đang chạy... Vì thế mà không nghe thấy gì cả.

Phải khó khăn lắm, tôi mới dần xuống được. Đồ ngu! Càng lắm lời, người ta càng kiểm tra nhiều... Nhưng câu nói của Walt đã lôi cả lũ vào và tôi phải xác nhận thôi.

- Ồ, đúng rồi! Tôi quên khuấy đi mất. Máy hát đang chạy... Lúc chúng tôi vừa vào đây thì nó đang hát mà.

Harrison mỉm cười nghi hoặc, ngược nhìn trần nhà lẩm bẩm:

- Trong lúc máy đang chạy mà nói chuyện được thì hay thật...

Tôi cố bình thần:

- Máy chạy khỏe lắm, trung sĩ ạ. Thoang thoang thôi...

Một ánh chớp vụt qua mắt Collins, anh ta như hé môi định nói gì và lại thôi. Harrison nhìn tôi:

- Ông có nhớ máy đang hát bài gì không?

Tôi lắc đầu. Mona tiếp tay:

- Tôi cũng không nhớ nổi, thưa trung sĩ. Tiếng nhạc nhỏ quá... Ông biết đấy, tôi chỉ có một tai mà nghe nhạc...

Tôi chợt buông một câu:

- Mà điều đó can hệ gì cơ chứ?

- Tôi nghĩ là không... Tôi chỉ thu thập và kiểm tra sự việc thôi. - Viên trung sĩ lại cười.

Walt chum đôi môi dày và phán một câu, trong khi chẳng ai yêu cầu:

- Tôi nhớ... tôi nhớ đấy là nhạc cổ điển.

Trời ạ! Suýt chút nữa thì tôi tống một quả vào mặt gã. Collins chợt nói:

- Bác sĩ Mac Lane có cả một bộ đĩa nhạc cổ điển. Ông ấy thích loại nhạc này lắm!

Harrison bước lại chiếc máy và mở nắp. Trên đó chẳng có chiếc đĩa nào. Tôi ghen thở:

- Tôi đã cất hết đĩa vào tủ trong phòng khách... Lý ra, có thể làm khác... Có lẽ với ông, đây là chi tiết quan trọng... Tôi đã phạm tội sao?

- Không. - Harrison đáp.

Collins rụt rè mỉm cười:

- Đúng đấy, bác sĩ có cả bộ sưu tập đĩa hát, nhưng có thể để đâu đây...

- Thế anh bảo những cái đĩa ấy là gì? - Tôi mạnh dạn chỉ hai hộp tủ.

Collins bước về đó. Anh nhìn qua và rút ra một chiếc đĩa:

- Cái này thích hợp lắm đấy... Bác sĩ là nhà sưu tập, nhưng bộ sưu tập này cũng là nghề nghiệp của ông ấy đấy. Rất cần cho công việc... Nghe thử xem... Dĩa này có tên là Bác sĩ James Mac Lane. Anh ta lắp dĩa và cho máy chạy. Tôi lắng nghe vài giây tiếng động lạ và chợt nhảy nhồm như bị đâm vào ngực. Chết rồi... Collins chỉ cho viên trung sĩ dãy kệ:

- Bác sĩ là một chuyên gia về tim rất giỏi. Ông ấy sưu tập tiếng tim đập của bệnh nhân, tiếng tim của những người nổi tiếng, của thú vật, của cả ông ấy ...

Tôi nhìn sững Mona và Walt. Trông gã càng tiều tụy. Còn Mona, tôi đọc được trong mắt cô ta: chẳng quan tâm gì về tôi và nỗi lo sợ của tôi. Chỉ nghĩ về ông chồng trước của mình và những gì phải kể với cảnh sát về cái chết của ông ta.

Harrison nhìn tôi và mỉm cười.

Trong gian phòng, chẳng còn gì ngoài tiếng đập của một quả tim người chết!

Nguồn: Hùng

Được bạn: Thành Viên VNthuquan đưa lên
vào ngày: 27 tháng 12 năm 2003